

ETHAM

Merkwaardig is de beschrijving, die de Heere Jezus, Joh. 10:27, 28, geeft van de eigenschappen van hen, die Hij Zijn schapen noemt, en wier Herder Hij is. Schapen noemt Hij hen voornamelijk omdat zij hulpbehoevend en weerloos zijn, en hun ganse geluk daarvan afhangt, dat zij een goede Herder hebben.

De Zijnen noemt Hij hen, in tegenstelling met hen, van welke Hij in het voorafgaande vers zegt: "Gij zijt niet van Mijn schapen." Men vindt alzo slechts twee soorten van mensen op aarde: zij, die schapen van Christus zijn, en zij, die het niet zijn. Hij noemt ze alzo, omdat Hij ze Zich tot een eigendom gekocht en verlost heeft; dewijl "Hij hen gemaakt heeft en niet zijzelf, tot Zijn volk en tot schapen Zijner weide," Ps. 100:3. Want van nature is niet alleen niemand een schaap van Jezus Christus, maar kan niemand het door natuurlijke krachten worden. Zij zijn "Zijn werk, geschapen in Jezus Christus."

Jezus schrijft hun twee eigenschappen toe. De eerste is: "Zij horen Mijn stem." Die almachtige stem, als zij gehoord wordt door hen, die in de graven zijn, doet hen uitgaan. Zij horen haar niet alleen als een klank in hun oren, maar door een kracht Gods in hun hart, waardoor aldaar een wonderbare schepping plaatsvindt.

Van de verlokkingen der wereld wenden zij hun oor af, zowel als deze hen tot haar grondstellingen, als wanneer zij hen tot haar wandel en levenswijze verleiden wil. Daarom is ook hun tweede eigenschap: "Zij volgen Mij." Ook in het natuurlijke is een schaap een met betrekking tot zijn herder zeer volgzzaam schepsel.

Het ligt in zijn natuur, en hoewel het zich volstrekt niet aan een koord laat leiden, maar alle dwang haat en wederstaat, heeft het ook geen dwang nodig, dewijl de natuur het aandrijft, vooral als er velen bij elkander zijn; want het schaap is een zeer gezellig dier. Zij volgen hun Herder, waarheen Hij ook gaat, en zij zouden Hem door water en vuur volgen en eer verdrinken en verbranden, dan terugblijven.

Ziet, Sulamith, hoe zij Hem nagaat en naroept, al wordt zij daarom dan ook door de wachters zelfs mishandeld en geslagen. Hoort Asaf juichen: "Ik zal dan gedurig bij U zijn, al bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten en mijn Deel in eeuwigheid."

Ziet hoe de Kananese vrouw Hem naloopt, zonder zich te laten afwijzen; en Petrus kan het niet nalaten den Heere zelfs tot in de zaal te volgen, al heeft de Heere ook gezegd: "In deze kunt gij Mij niet volgen."

De voordelen der schapen zijn: 1. Ik ken hen. Dat is de zaak, waarop het aankomt. Kent Hij ons dan gaat alles goed, al ging het ook nog zo wonderlijk.

2. Ik geef hun het eeuwige leven. O welk een gave! Ik geef het. Welk een persoon! Niet zij, maar Hij heeft het verdiend, en Hij geeft het ook wien Hij wil, en niemand ontvangt het, dan zij, welken Hij het geeft, en dezen geeft Hij het om niet.

3. En zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid. Hoewel hiervoor gevaar schijnt te bestaan, nochtans gebeurt het nooit en op generlei wijze, hoe gevaarlijk het er ook moge uitzien en hoe angstvol zij schreeuwen: "Heere help, wij vergaan!"

4. En niemand zal ze uit Mijne Hand rukken. Er werd en wordt nog genoeg aan hen gerukt, niet alleen door vlees en bloed, ongeloof en boze begeerlijkheden, maar door

nog iets ergers, namelijk door de overheden en machten. Maar niemand, zegt Jezus, wie het ook zijn moge; Zijn Hand is sterker dan alles. Dit is dan ook vooral zichtbaar in de geschiedenis van het oude Israël, het volk Gods, die wij thans verder gaan beschouwen.

Numeri 33:6

“En zij verreidsen van Sukkoth, en legerden zich in Etham, hetwelk aan het einde der woestijn is.”

Dit is alzo de zeldzame tekst en de derde legerplaats. Sukkoth betekent hutten, tenten, en als daarvan een menigte bij elkander zijn, noemt men het een leger. Het oude volk Gods vormde alzo hier een leger, en dat doet de gemeente des Heeren Jezus nog. Zij ligt in het veld, ten strijde toegerust.

Reeds te Sukkoth begon de wonderbare leiding des Heeren zich te openbaren; want door daarheen te trekken, weken zij reeds rechtsaf van den rechte en gebaande weg, langs welke zij door het land der Filistijnen binnen twaalf of veertien dagen in Kanaän zouden gekomen zijn. Op deze naaste weg zouden zij geen bergen te beklimmen, geen huilende wildernissen te bewandelen gehad hebben en geen zee ware hun in den weg getreden; maar dan ook geen zee, die plotseling al hun vijanden verslonden had; geen gelegenheid, om zichzelf in hun ellende, en God in Zijn trouw en goedheid zo te leren kennen, en zovele merkwaardige ervaringen van beiden te hebben.

Voorzeker, hadden zijzelf mogen kiezen, zij zouden de gebaande weg gekozen hebben en gegaan zijn; maar de Heere leidde hen, en alzo ging het boven en dikwijls tegen het verstand des mensen.

Gij zult hierbij menige leerrijke opmerking kunnen maken; want gij weet, dat er naar de eeuwigheid twee wegen bestaan, waarvan de ene breed is en door velen bewandeld wordt, maar tot de verdoemenis leidt, en de andere smal is, op welke men slechts komen kan door ene enge poort, die ten leven leidt en door weinigen wordt gevonden.

De weg, langs welke de christen geleid wordt, is meestal gans anders, dan hij zich die voorstelt of wenst. Hij had de macht om die te kiezen, af te bakenen en te bepalen, dan zou hij voor zijn natuur niet zo vernietigend en verootmoedigend zijn, maar dan ook niet zo verheerlijkend voor Gods vrije genade. Hij zou spoedig zo sterk, rechtvaardig en wijs in eigen oog worden, dat hij geen Christus, noch als Deur, noch als Weg nodig had. Hij zou dan het Koninkrijk der hemelen geweld aandoen en het met geweld nemen. Maar de weg des Heeren is geheel anders. Hij vernietigt wat iets is, opdat Hij alles in allen zij. Men verliest op die weg van lieverlede zelfs zijn eigen leven en daarmee ook alle kracht, zodat men uitroept: “Op Uw genade alleen vertrouw ik, want Uw genade alleen doet mij leven.”

Hoe groot wilden niet de discipelen worden, toen zij begeerden te zitten aan de rechter- en linkerhand des Heeren; maar ziet, hoe klein werden zij gemaakt!

In het algemeen beschouwd is de weg naar het hemels Kanaän een gans andere, dan het vleselijk verstand zich die voorstelt. Want het gaat volgens Ps. 32:8 alzo: “Ik zal u onderwijzen en u leren van den weg, dien gij gaan zult; Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn.”

Als een wijs man de kinderen Israëls van Ramésés naar Sukkoth, vandaar naar Etham en vandaar wederom naar Pi-Hachiroth zag trekken, om alzo in Kanaän te komen, dan zou

hij hen voor waanzinnig houden; want het ging steeds verder van den gewone weg af. En zijn niet ware christenen, is niet het Evangelie dwaasheid in de ogen van de wijzen dezer wereld?

Maar ach! dat dan ook alle christenen in hun doen en laten zich betoonden als niet van deze wereld zijnde en niet naar haar modes willende handelen en wandelen.

Ene leer, die de bijval der wereld heeft, die haar wijzen behaagt en waarin zij een welbehagen hebben, is zekerlijk de rechte niet; in tegendeel, hoe christelijker zij is, hoe minder bijval zij vindt, al ware dan ook de wijze, waarop zij voorgedragen werd, zeer strelend.

Te Sukkoth bakten zij het uit Egypte medegenomen deeg, en gebruikten de andere levensmiddelen, die zij bij zich hadden. Zij behoefden nog niet alleen uit het geloof te leven. Evenwel deze voorraad was spoedig verbruikt, en waar dan heen?

In de eerste tijden van het geestelijk leven meent men nog veel te kunnen doen door de genade. Petrus gordde zichzelf, zolang hij jong was, en ging waarheen hij wilde; maar later moest hij zijn handen uitstrekken en een ander gordde en leidde hem, waarheen hij niet wilde.

Hij wilde met Jezus sterven en meende sterk genoeg te zijn, om zijn beloften te volbrengen.

En toch horen wij in het vervolg niet meer, dat hij zich verstout heeft veel te beloven; maar wel zegt hij: "Zijt met ootmoedigheid bekleed!" en: "De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, volmake, bevestig, versterk en fonder de ulieden!"

Het eigen vermogen wordt van lieverlede verteerd of verloren, evenals dit met de voorraad van Israël uit Egypte hoe langer hoe meer het geval was. En waar dan heen, als de woorden van Christus tevoorschijn treden: "Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft. Ik ben de Wijnstok, en gij zijt de ranken. Die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen."

Ach Israël, hoezeer zult gij door het geloof moeten leven, als gij eerst in de woestijn komt, waar niet eens water te vinden is. Maar de Heere is met u, en dat is genoeg. Zo zult gij eindelijk op de vraag: "Heeft u ooit iets ontbroken?" moeten antwoorden: Niets Heere!

Toen zij uit Sukkoth trokken, wilde de Heere Zelf voortaan hun Leidman zijn. Zij kwamen thans reeds in een verbazende zandwoestijn, die aan beide zijden door hoge bergen omringd was. Nu trok de Heere in een wolk- en vuurkolom voor hen heen en toonde hun den weg, wees hun ook aan, of zij zich legerden dan of zij voorttrekken moesten.

Het was een hoge kolom, of opgerichte zuil. Des daags breidde zij zich als een sterk gewelf over hen uit, en beschutte hen alzo voor de ondragelijke hitte. Moesten zij in den nacht verder trekken, dan scheen ze en lichtte hen op den weg voor. Dat geleide was voor Israël hoogst noodzakelijk in die zo verschrikkelijke woestijn, waarin volstrekt geen weg te vinden was, en al was zij ook zeer dikwijls bewandeld geworden, zo wierp toch de wind het zand zo door elkaar, dat de reizigers de voetstappen van hen, die hun voorgaen waren, geenszins konden ontdekken.

Moesten zij in een plaats vertoeven, dan stond ook des daags de wolk- en des nachts de vuurkolom stil; moesten zij opbreken, dan verhief zij zich en trok voor hen heen. Zo werden zij altijd door den Heere beschermd en geleid.

Deze kolom of zuil is een voorbeeld van Christus. Door Zijn plaatsbekledende gerechtigheid beveiligt Hij de boetvaardige zondaar tegen het verterend vuur der Goddelijke heiligheid en gerechtigheid, terwijl Hij hem verzoend heeft door Zijn bloed. Onder Zijn schaduw zat de bruid uit het Hooglied; onder de schaduw Zijner vleugelen vertoefde David. Wat is bij grote zomerhitte liefelijker en verkwikkender dan een verkoelende schaduw! Zulk een schaduw geven de wonden van Jezus, tot welke het beschuldigend en beangst geweten de toevlucht neemt.

Daarom zegt ook Jesaja, hoofdst. 25:4 “Gij zijt den arme een Sterkte geweest, een Sterkte den nooddruftige, als hem bange was; een Toevlucht tegen den vloed, een Schaduw tegen de hitte; want het blazen der tirannen is als een vloed tegen een wand.”

Zo beeldt de Psalmist Hem ook af in Zijn Profetisch en Koninklijk ambt; want zoals Hij de ziel leert, zo leidt Hij haar ook, en beschermt haar tegen de haar omringende gevaren; want, zo zegt Psalm 121: “De Heere is uw Bewaarder, de Heere is uw Schaduw aan uw rechterhand. De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts;” zodat noch de wezenlijke, noch de vermoedde gevaren u enig letsel doen.

“Gij zult mij,” zegt Asaf, “leiden naar Uw raad,” en hoewel die wonderbaar is, zo leidt hij toch tot een heerlijk doel. Gelijkerwijs wij nu zonder Hem niets doen kunnen, wat wij moeten doen, zo mogen wij ook niet wensen iets, wat wij kunnen doen, te doen zonder Hem.

Onze wil moet sterven, opdat de Zijne in ons leve. Dan eens trokken de kinderen Israëls op, dan weder moesten zij zich legeren en rusten; dan eens reisden zij vele dagreizen achter elkaar voort, dan weder slechts weinige uren; dan eens trokken zij des nachts, dan weder bij dag; dan eens bleven zij zeer lang op dezelfde plaats, dan weder slechts een korte tijd; maar alles ging naar de aanwijzing der wolkkolom.

Als zij optrokken, dan zeide Mozes: “Sta op, Heere! en laat uw vijanden verstrooid worden en uw haters van U vlieden.” En als rustten, zeide hij: “Kom weder, Heere! tot de tienduizenden der duizenden van Israël.” Onder de leiding des Heeren gaat het altijd goed, maar ook onder geen andere. Onder haar gaat het nu eens gemakkelijk en dan weder moeilijker, dan rechts, dan links, totdat men eindelijk het hart aan den Heere overgeeft en zich Zijne wegen laat welgevallen.

Overigens had de wolkkolom zowel de eigenschappen ener wolk als die des vuurs. Dat betekent de twee naturen in Christus, Zijn Goddelijke en Menselijke, alsook de staat der vernedering en der verhoging. Israël had ze steeds voor ogen.

En ook wij hebben steeds te zien op den Overste Leidsman en Voleinder des geloofs Jezus. Zonder de wolkkolom zou Israël noch weg noch pad geweten hebben. En hoe zouden wij, buiten Christus, een weg of middel weten, om met God verzoend te worden, om een gerechtigheid te bekomen, die alleen voor God geldt, om van alle ongerechtigheid verlost en bekwaam gemaakt te worden, Hem te dienen zonder vreze, al de dagen onzes levens? Ja, om slechts een ogenblik getroost te zijn, daar onze gezworen vijanden, de duivel, de wereld en ons eigen vlees en bloed niet ophouden ons aan te vechten?

Hoe zouden wij terecht komen, als Hij niet “verscheen aan hen, die in de duisternis en schaduw des doods gezeten zijn, om Zijn volk kennis der zaligheid te geven in vergeving hunner zonden, en onze voeten te richten op den weg des vredes?” Wij hebben het tegenbeeld der wolkkolom evenzeer nodig, als Israël het voorbeeld. Zonder Hem kunnen, zijn, weten en hebben wij niets. Heere! blijf dan bij ons en leidt ons door Uw raad, dewijl wij den weg niet weten.

Die wolkkolom leidde hen dan van Sukkoth naar Etham. Daar begon de gruwzame woestijn, aan wier ingang Etham lag. Hadden zij vandaar, naar menselijke inzichten, verder mogen trekken, zo ware het de verstandigste wijze geweest, zich links te wenden, dewijl zij dan niets met de Rode zee zouden te doen gehad hebben. Mozes zal ook deze streek, dewijl hij herder bij Jethro geweest was, nauwkeurig hebben gekend. Maar zij moesten recht op de Rode zee afgaan. Hoe wonderbaar!

Zou dan menselijke wetenschap en kennis volstrekt niets baten, en hun niets anders dan de Heere en het geloof in Hem overgelaten worden? Ach, het zou nog erger, hun armoede tenminste nog groter worden, want nog hadden zij mondvoorraad. Maar wat dan, als ook deze opgeteerd zou zijn, dan wist immers niemand raad, dan God alleen. En wie komt gaarne in zulke omstandigheden?

De betekenis van den naam Etham is opmerkelijk, want zij is: volmaakt en oprecht.

Wij mogen dit eensdeels als een eis, en ten andere als een gave en eigenschap aanmerken. Etham, de volmaaktheid en oprechtheid als een eis beschouwd, is iets moeilijks. Al wilden wij niet eens van volmaaktheid spreken, zo is toch oprechtheid reeds een grote en moeilijke zaak. Toch is zij volstrekt noodzakelijk; want de Heere ziet het hart aan, en alleen oprechtheid in het binnenste is Hem welgevallig.

De natuurlijke mens verbeeldt zich wel, dat het wat oprechtheid aangaat niet zo slecht met hem gesteld is en beroemt zich op haar wellicht in al zijn daden, terwijl hij niet weet, dat hij daarvan geheel ontbloot is. Maar des te moeilijker valt het den heilbegerige oprecht te zijn; ja het is hem dikwijls zeer bedenkelijk, zich deze kostbare en gewichtige eigenschap toe te eigenen; en dat met recht, want arglistig is het hart, meer dan enig ding; ja dodelijk is het, wie zal het kennen?

Zo beschrijft de Heere het menselijk hart, waaruit, zoals de Heere Jezus zegt: list, bedrog en boze ogen tevoorschijn treden. Hij gebruikt deze drie woorden, om dezelfde zaak aan te duiden, en geeft daarmede te kennen, hoe groot en diep deze ondeugd is, en daarom spreekt Hij ook van een krom en verdraaid geslacht. Maar den oprechten laat Hij het gelukken.

En alzo komt het, bijvoorbeeld, niet zozeer aan op de maat of den graad der treurigheid over de zonde, op de sterkte en het vertrouwen des geloofs, op de mate der verloochening of de vurigheid der liefde, maar vooral op de echtheid. Als het maar echt goud is, dat door het vuur gelouterd is en de vuurproef verdragen kan, daarop komt het aan, niet op grootte en menigte.

Twee penningen kunnen meer gelden dan honderd guldens. Het kan die zielen, welke zeker zijn van hun zaligheid, dikwijls in niet geringe verlegenheid en allerlei nood brengen, als hun getuigenis des Geestes ontbreekt, die getuigt, dat de Geest de waarheid is.

Zij denken dan: Ach ja, ik treur en heb berouw over mijn zonden, ik heb ook dikwijls met blijmoedigheid kunnen geloven, dat ze mij vergeven waren; ik heb dikwijls kunnen geloven, dat Christus ook mij van God geworden is tot wijsheid, rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing; dikwijls waren mij beloften in de ziel gedrukt met bijzondere liefelijkheid en kracht, waarover ik blijdschap had en in lof en dank moest uitbreken; ik worstel, bid en strijd tegen de zonde, die in mij is; ik tracht mij onbesmet van de wereld te bewaren, en begeer in het goede te vorderen.

Ja, ik moet belijden, ik ben arm van geest, ik treur, ik honger en dorst naar de gerechtigheid. Maar of dat alles oprecht is, of het is zoals het in de ogen Gods zijn moet, dat is het, wat mij op het hart ligt en bezorgd maakt. Is mijn begeerte om zalig te worden wel oprecht?

Is het zo, dan zal het mij zekerlijk niet ontbreken; maar ik vrees zozeer voor zelfbedrog, en dat er nog vleselijk zelfbehagen in mij huisvest. David roemde menigmaal in zijn oprechtheid en wel met sterke uitdrukkingen, omdat hij de getuigenis des Geestes in zijn binnenste gevoelde. Maar hij had ook tijden dat hij bidden moest: “Wend van mij alle valse paden. Reinig mij van de verborgen afwijkingen.”

Het kan dikwijls zo wonderlijk en scheef in een wedergeboren ziel toegaan; geest en vlees kunnen zo krachtig met elkaar worstelen en strijden, dat men met zichzelf in verwarring geraakt. Er zijn ook in het geestelijk leven tijden, dat het evenals in de lente, sneeuwt, hagelt en stormwinden loeien alsof het in de wintermaanden was, totdat de zon weder doorbreekt.

De grove huichelarij, waarmede iemand voorbedachtelijk een vrome schijn aanneemt, is wel zeldzaam, maar des te menigvuldiger is de fijne huichelarij, door welke de mensen meer zichzelf dan anderen bedriegen. Zij menen, dat zij goede christenen zijn, en zij zijn het niet; zij hebben den naam en den schijn, dat zij leven, en zij zijn toch dood; zij zeggen: wij zijn rijk, en zij weten niet, dat zij ellendig, jammerlijk, blind en naakt zijn.

Het is daarom alleszins noodzakelijk, dat men voor zelfbedrog vreze en bewaard worde, en wete, dat gelijk God den mens, die nu vele vonden zoekt, recht geschapen heeft, Hij het ook nog altijd alleen is en blijft, Die de ware oprechtheid in den zondaar werken kan en moet; en zonder dat zal niemand er ooit toe komen.

Israël werd onder andere ook juist daarom zolang rondgeleid, opdat het zou leren erkennen, dat het niet vanwege zijn natuurlijk oprecht hart in Kanaän zou komen. In dat gedeelte der zelfkennis zullen alle christenen zich moeten laten inleiden. Eigen onoprechtheid te erkennen is een deel der oprechtheid, gelijk het een verdachte zaak is, zo spoedig en onbedachtzaam op zijne oprechtheid te roemen; want indien wij haar inderdaad bezitten, hebben wij haar niet uit onszelf.

Het woord Etham betekent ook een ploeg, waarmede het land omgeploegd wordt. De geestelijke ploeg is het door den Geest leven werkend Woord Gods, dat “doorgaat tot de verdeling der ziel en der samenvoegselen en des mergs, en een oordeler is der gedachten en der overleggingen des harten.”

Daardoor wordt ook het hart des zondaars het onderste boven gekeerd, en het in dat hart verborgene tevoorschijn gebracht. En waar dat geschiedt, daar zal men ook menig bedrog, uitvlucht, huichelarij en verontschuldiging ontdekken, en leren inzien, dat men zich op zijn zelfverworven oprechtheid niet beroemen kan, maar wel reden heeft om te

bidden: “Uw goede Geest geleide mij in een effen land. Schep mij een rein hart, o God! en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest;” want de ware oprechtheid maakt, dat wij ons voor God stellen, zoals wij zijn, met al onze naaktheid, ondeugd en zondige geneigdheid zonder onszelf te rechtvaardigen of te verontschuldigen.

“Ik heb gezondigd,” riep Job, “wat zal ik U doen, o Mensenhoeder?” David zeide: “Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor den Heere,” en dadelijk vergaf de Heere ze hem. Jakob verborg het niet voor den Heere dat hij zeer bevreesd was, en zeide biddende: “Ik vrees voor mijn broeder Ezau.”

Jona werd toornig; maar toen de Heere vroeg: “Is uw toorn billijk ontstoken?” toen verborg hij het ook niet, maar zeide: “Billijk is mijn toorn ontstoken ter dood toe.” En schrijft niet de apostel Johannes: “Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.”

Maar was het bij de discipelen oprechtheid, toen zij op den weg achter den Heere twistten, wie van hen de grootste in het Koninkrijk der hemelen zou zijn, en toen Zich Jezus tot hen wendde en vroeg: “Waarover had gij woorden onder elkander?” stil zwegen.

Was het oprechtheid, toen Petrus in Antiochië eerst met de gelovigen uit de heidenen at, maar daarna, toen enige Joden uit Jeruzalem kwamen, het naliet? O, niet om de oprechtheid van uw hart komt gij in Kanaän; want gij bezit geen oprechtheid dan in zoverre gij waarlijk wedergeboren zijt. Maar welgelukzalig is hij, in wiens geest geen bedrog is.

Israël leert zich in Etham; het heeft zijn wortel in de oprechtheid, en zo gaat alles goed. Tham, Etham betekent ook volmaakt. De wet eist een volmaakte gehoorzaamheid, en zal ons geweten door onze werken rust vinden, dan moeten zij volstrekt volmaakt zijn en aan de Goddelijke wet beantwoorden. Dat stemt de natuurlijke mens geenszins toe, want als hij slechts enigszins zijn plicht meent vervuld te hebben, vindt hij daarin zijn vergenoeging.

Maar de levendgemaakte mens niet; hoe verder hij onder de leiding der wolk- en vuurkolom op den weg vordert, des te duidelijker ziet hij ook, dat door de werken der wet geen vlees voor God gerechtvaardigd wordt. Zekerlijk bewijst Eham dan een ploeg te zijn.

Dat veroorzaakt hem moeite en inspanning, en hoe meer pogingen hij aanwendt, hoe dieper hij zijn bederf ziet en de onmogelijkheid om langs den weg, die de geboden voorschrijven, tot het doel te geraken, of die volmaaktheid te verkrijgen, welke zij eisen, dewijl er aan die volmaaktheid niet het minste ontbreken mag.

Het Evangelie biedt die volmaaktheid aan, en dat wel in Christus Jezus; want “gij zijt volmaakt in Hem, alzo dat gij geens dings gebrek hebt.” Deze geloofsblik brengt de ziel in verwondering en verbazing, zodat zij moet uitroepen: “Het is nooit in eens mensen hart opgekomen, wat God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.”

En: “God heeft het door Zijn Geest geopenbaard;” en niet alleen door Zijn Woord. Ja, de Geest verzegelt het ook aan de harten van zondaars. Het is niet alleen de vergeving aller zonden, maar nog veel meer: het is een overvloedige volmaaktheid, zodat Luther niet ten onrechte zeide: “Ik weet niet, waar ik met al die gerechtigheid blijven zal, die ik in Christus Jezus bezit.”

De ziel kan zich zozeer met de volmaaktheid in Christus Jezus bekleed zien, dat zij niet slechts mag roemen: "Mijn zonden zijn mij vergeven," maar ook zeggen kan: "Wat ontbreekt mij nog?" Ik heb een gehoorzaamheid aangebracht in mijn Hoofd, waarbij de onschuld van Adam in het Paradijs niets en de heiligheid der engelen slechts een schaduw is.

Niets heb ik meer te doen, Hij heeft alles volbracht. Ik ben reeds voorlang gestorven en weder opgestaan. Ja, ik ben reeds lang in Hem in de hemelen verplaatst, hoewel thans nog slechts in het geloof op hoop, niettegenstaande, als ik op mijzelf zie, er volstrekt niets te hopen is.

Ik heb niets meer te strijden of te overwinnen, maar heb reeds lang overwonnen door het bloed des Lams, hoewel ik lig in strijd en wederstreving, en daarom verlos en red, o Heere! den zwakke, onbekwame.

Zo mag een ziel, die in Etham in de volmaaktheid woont, in geloofsvertrouwen roemen in den Heere. Maar de ware christen bezit ook een volmaaktheid aangaande zijn herschepping en vernieuwing. Daarover drukten zich de ouden zeer duidelijk uit, als zij zeiden: het is een volmaaktheid der delen, hoewel niet van trap en mate. Het heet een nieuw mens.

Aan deze nieuwe mens worden ook in beeldspraak leden toegeschreven, b.v. ogen om te zien, oren om te horen, voeten om te gaan, enz. Evenals nu bij een pasgeboren, welgeschapen kind alle menselijke ledematen aanwezig zijn, hoewel nog niet volwassen, zo is dit ook het geval in de staat der bekering en vernieuwing, waardoor een nieuw schepsel voortgebracht wordt, waaraan geen deel ontbreekt, dat er toe behoort, hoewel die delen nog geenszins hun behoorlijke grootte hebben.

Daarom zegt de apostel terecht: "Zo velen dan als wij volmaakt zijn, laat ons dit gevoelen, laat ons niet gevoelen, dat wij reeds volmaakt zijn en het reeds gegrepen hebben, maar er naar jagen, of wij het ook grijpen mochten." Bij alle wedergeboren of vernieuwde mensen is licht in het verstand, is liefde in den wil, zijn de gemoedsbewegingen geordend, worden de leden des lichaams tot wapenen der gerechtigheid gebruikt.

Maar dat alles kan nog zeer zwak zijn, evenals bij een kindje. Wat kan dat met zijn handen grijpen, of met zijn voeten uitrichten? Zijn oogjes wendt het in het algemeen naar het licht, zonder nog het ene voorwerp van het andere te kunnen onderscheiden, en toch is het wat de delen betreft een volmaakt mens, het ontwikkelt zich, ook wat de trappen betreft, meer en meer.

De vernieuwde mens heeft waarachtig licht in zijn verstand, maar het kan nog zeer gering zijn, zodat Jezus ook eens tot Zijn discipelen zeide: "Verstaat gij nog niet?" Er kunnen nog velerlei verkeerde voorstellingen, onjuiste begrippen, dwalingen en grove misvattingen bij hem plaatsvinden.

Hij is nog, zoals Paulus getuigt, "gezind als een kind, sprekende als een kind," met kinderlijke plannen; zodat hij meent groter te zijn, dan hij inderdaad is; hij gelooft meer te kunnen verrichten, dan hij vermag.

Zo horen wij de discipelen twisten, wie van hen de meeste was; horen hen hartelijk antwoorden: "Wij kunnen!" als de Heere vraagt: "Kunt gij den drinkbeker drinken, die Ik drink?"

Maar Hij moet en zal tot hen zeggen: “Nog vele dingen heb Ik u te zeggen, maar gij kunt die nu niet dragen!” Er is liefde in hun wil en orde in hun gemoedsbeweging. Zij vragen, zij wenen en zuchten naar den Heere, gelijk een zoogkind naar de borst der moeder, alles willen zij om Zijnentwil opofferen; zij hebben de broeders lief.

Maar zegt niet de apostel tot dezelfde Corinthiërs: “Gij zijt afgewassen, gij zijt geheiligd, gij zijt gerechtvaardigd in den naam van den Heere Jezus en door den Geest onzes Gods;” en op een andere plaats: “Gij zijt nog jonge kinderen in Christus en vleselijk; want er is nog tijd en twist en tweedracht, achterklap en opgeblazenheid onder u.”

En als hij in den eerste brief aan hen schrijft: “Gij zijt rijk en hebt geens dings gebrek,” zo zegt hij hun in de tweede: “Zijt volmaakt.” Er zijn kinderen in Christus, die melk behoeven en sterke spijs afwijzen, haar ook niet verdragen kunnen, zodat niet alle waarheden juist voor allen zijn. Er zijn jongelingen, die sterk zijn en den boze overwonnen hebben, evenals vaders, die Hem kennen, Die van den beginne is.

Dit moet ons behoedzaam maken, niet slechts in het beoordelen van anderen, zodat wij lijdzaam zijn, maar ook in het beoordelen van onszelf; vooral daarin, dat wij ons volstrekt niet te hoog plaatsen, hetgeen bewijzen zou, dat het zeer slecht en gevaarlijk met ons gesteld was; “want die meent iets te zijn, daar hij niets is, die bedriegt zichzelf.”

Zo dan, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren, opdat Christus een ware gestalte in ons verkrijge. Maar de beangstigde zielen moesten het aanwezig zijn van het nieuwe schepsel in hun binnenste niet betwijfelen, omdat het nog zwak is, en leren tussen de gedeeltelijke en gehele volmaaktheid een behoorlijk onderscheid maken, en denken, dat men vrucht draagt met lijdzaamheid.

Zij trokken naar het Etham der oprechtheid en volmaaktheid. De Heere ziet op het hart en oprechtheid is Hem welbehaaglijk. De oprechten laat Hij het welgelukken. O! welgelukzalig is de man, in wiens geest geen bedrog is, die zal Hij onderwijzen en leiden op de beste weg. Amen.